Сталося це під час минулої війни, коли наші війська великою кров'ю звільнили столицю України. Коли до Києва повертались евакуйовані і розпочалася вже інша війна: за вільні квартири.

Народний артист у виснажливій тій війні участі не брав: йому одразу ж вручили ключі од квартири в будинку недалеко від театру Франка, і він поринув у творче життя цього уславленого театру.

Зголодніла за життям духовним публіка валом валила в театр, кожна вистава — аншлаг, артисти працювали на межі людських сил, тож не дивно, що чоловіча половина після кожної майже вистави до півночі водила "козу". Міфічну істоту, яка не повернеться в стайню, доки не провідає всі тогочасні шалмани, де рікою лилися горілка й вино, а на закусь, щоб не одразу п'яніли, подавали так звані "лєдєнци", що ними тільки броню пробивати у танках, а не гризти чи смоктати.

Народний артист теж залюбки водив ту "козу" й повертався додому під добрячою мухою, коли дружина і діти вже спали.

Світло часто вимикали, і народний артист, долаючи сходини, обтикував ключем всі підряд двері, шукаючи знайомого вічка в замкові, а потім увалювався в коридор, притримуючи стіни, щоб не звалились на голову, та й будив щоразу дружину:

— Мамуню, що є погризти? Кишка кишці дулю показує.

Мамуня, уже звикла до цих походеньок, сонно відповідала:

— Хліб на столі... Баночка з маслом на підвіконні... І дай нам спокій...

— Спасибі, мамуню, ти мене врятувала! — театрально вклонявся народний артист і тьопав на кухню.

Навпомацки знаходив хліб, баночку з маслом, ще й на ложку натрапляв.

А цього разу їв і подумки лаяв дружину, що не могла спробувати масло, перш аніж купувати,— майже всі продукти носили з тогочасного Євбазу. Масло було гірке, як смертна кара, ще й смерділо якимось чортовинням...

Впоравшися з маслом, завалився спати.

А вранці його ледь добудилася дружина:

— Сеня!.. Сеня!.. Як ти себе почуваєш?

— Нормально,— відповів народний артист, позіхаючи.

— Та ти хоч знаєш, що ти з'їв?!

— Масло.

— Не масло, а мазь од корости, що я нею мажу дітей!..

Розповідають, що в народного артиста весь день слина котилася з рота, як у скаженого вовка.

А на масло відтоді дивитись не міг:

— В труні я його бачив!